

Csantavéri csöndes éj

Könnyű függöny ring nyitott ablakon
Nyugalom házában. Elmúlt már éjjél.
Áldottabb pihenés az a fekvésnél,
Hogy bölcs könyvek lapjait forgatom.

Kint nagy csillagok sziporkáznak,
Halkan bókol az akácok árnya,
Holdfény szökik loppal a szobámba
S egy pille a függönyön citerázgat.

Betűk fölé hajolok szomjas szemmel,
Ódon igéket kutatok álmatlan.
Szép óráimat mind a tudásnak adtam,
Mögöttem csapdos egy papírostenger.

Kutatom, hogy válik betűkből élet.
Az asztal mellől fölkelek nesztelen.
Juhzagú szellő lép át a kerteken.
Az éjszakába töprengve kinézek.

Nehéz földek pihennek most a porban,
Nem nyikordulnak meg a rozszant kapuk.
Minden kis lámpa a környéken kialudt,
Egy rekedtes kuvasz néha fölhorkan.

Lábujjhegyen lépdelek a csönd otthonán.
A vaskos lég az utcákból beárad.
Alszik fáradt ember és hajtott állat,
S őrző lélek: járok az álmuk után.

Csantavér, 1954 augusztus.

A jövődöt járom

Csurgó vizek, fekete-zsíros sarak,
A terepjáró gép nehezen halad.
Gyomokat gázol, vadvirágokat tép,
Nagyokat zökken. Itt nem álmodhatnék.

De hosszú bukdosás után — ligetek,
Mint a délibáb, alvó puszták felett.
Kultúrházak, parkok és utcasorok,
Hol a sárban a kerék alig forog.

Száraz ebédlő volt nemrég a vágyunk,
S hogy gémberedett tagokkal kiszállunk,
A mozi mellett áll a kis palota,
Mezők tündér-kedve emelte oda.

Egészségház, fürdő, virágoskertek,
Tánchely és boltok és házak: emberek.
Nem cselédeknek: maguk urai ők,
A pusztán előrevitték az időt.

Nyíleggyenes járdák közt virágágyak,
Az istállókra bambuszféle bágyad.
Bagnonia-fák nagy levele bókol,
Jegenyesoroknál testes disznóól.

Iskola, orvos, mélybe fúrott kutak —
Építétek meg már a kövesutat,
Mert így csak a filmszalag viszi szerte,
Hogy fény esett itt parasztra, emberre.

Szép gyerekek tiszta ablakok megett,
Nem a nyomor sír itt örök éneket.
Külön lakásban és virágoskertben
Leng itt a munkáséletben a kellem.

Messze zöld fény kukorica-táblákon.
Ázott tallókon a jövőndőt járom.
Szememet tiszta házakra emelem—
A birtok neve s népiünk útja: Győzelem.

„Pobeda”, 1954 augusztus

Búcsúzóul

Most hajnal kél fénysugárban.
Este még a falut jártam,
Fogócskáztak a gyerekek
S jövevényre — rámnevettek.

Bársony szemük elkísérget,
Nem felejttem e vidéket.
Kispajtások otthonában
Láttam őket játszi lázban.

Most álmodnak autóról,
Nyargalható hintalóról.
A homokban építenek
Házat, várat, amit lehet.

Álmukat én versbe lopom,
Elmondom a városokon.
S úgy mondom majd e verseket,
Hogy egyszer ők is értsenek.

Egy sereg oly verset írnék,
Nyissam minden gyermek szívét.
Talán mesét is mondanék,
Abban csak kék lenne az ég.

A nap is szép kéken sütné
Piros virágra, zöld fűre,
Tehénkék és friss báránykák
Az örömet kolompolnák.

Falu szélén mezők zöldje
Elszalad a végtelenbe...
Itt hagyom a gyalogösvényt,
Búcsúzni kell tőle tüstént.

Búcsúzól velem jönnek
Öreg arcok, már megtörték,
Ifjú szemek, hajnallátók,
Becsületes kézfogások.

Naptól fénylő férjhomlok,
Hol a szálló gond kibomlott;
Asszonyoknak tisztos szava,
Leányoknak angyal-arca.

Dalok, miket ifjak zengtek,
Régi élet, mi üzenget.
Szöszké fiút simogattam,
Emlékbe egy mosolyt kaptam.

Elviszem a vitáikat,
Mert harcol e paraszti had,
Keménykötésű népének
Kell az újhódolt szép élet.

Elviszem a híradását,
Napáldotta tájék lázát,
Hol a kenyér magva érik —
Régi tervnek új ígét...

Csantavér, 1954 augusztus.

Halk Csantavér, elmegyek már

Halk Csantavér, elmegyek már,
Pedig egyre hív a határ,
Ahol járt-kelt sok rokonom
S papucsban ült a vonaton.

Idejöttek a tanyákról.
Emléklevél hull a fákról...
Végállomás, kiindulás —
Talán másnak nem is csodás.

Tisztosfüves tarló nevet,
Enyém a szép emlékezet,
Nem kivénhedt kávésboltok
Mondják, hogy hol voltam boldog.

Dús legelők Kevi táján,
Tornyos sima dülűtján,
Orompart és Ada között
Jártam én a szelíd rögöt.

Gyerekfejjel megszerettem,
Képe bennem még töretlen,
Ezt a kerek pusztaságot,
Hol először láttam álmot.

Révülten most arra néztem,
Hol kis tanyán volt a fészke,
Hol a hajnal nagyon kék volt,
Mint a csantavéri égbolt.

Régi évek messze tűntek,
Kék reggelek nem szürkülnek.
Harmatos a kukorica,
Tülköt fúj a kondás fia.

Elindulok, meg-megállok,
Visszahúznak az akácok.
Poros út várt, most sáros út —
Kék hajnalba visz a vasút...

Csantavér, 1954 augusztus.

LATÁK ISTVÁN

DESI HUBER ISTVÁN

József Attila arcképe